

Wiipurin

Eläinsuojelus-yhtiön

Kirjaneen.

I.

Yhtiön kustantama.

Eläinrääffäys.

Suomennettuja otteita: „De wärn-
löfas Wän“-nimisestä lehdestä, Suo-
men maanviljelyslehden mukaan:

Eräs norjalainen, agronomi In-
gebr. Anda, on julkaissut kirjasen,
jonka nimi on „E l ä i n r ä ä f f ä y s
m a a s s a m m e“. Kirjoittaja on
tyllä yksinomaan kiinnittänyt huomi-
onsa norjalaisiin oloihin, mutta hä-
nen yhtä lämpimät kuin rohkeat ja
liikuttawat kertomuksensa sopivat wa-
litettawasti monessa suhteessa mei-
dänkin maamme oloihin. Olemme
sentähden pitäneet welvollisuutenam-
me kertoa tämän kirjasen pääsijällön,
joka koskee kysymystä: ihmisen wel-
vollisuudet eläimiä kohtaan, ja jä-

tämme lufijaimme mietittäwäksi, eikö hra Andan ankarat muistutukset ylipäänsä jowi siihenkin kohteluun, joka meidän maassamme usein tulee eläinten osaksi.

Raakuus, julmuus ja tyhmyys kuuluvat sen luonteen, joka tekee itsensä syypääksi eläinrääkkäämiseen.

Tämän firjoituksen tarkoitus on paljastaa osa tuosta raakuudesta, julmuudesta ja inhoittawasta typeryydestä, herättääksemme jos mahdollista sitä vastaan tyytymättömyyden myrskyn, jonka aallot voisivat ulottua kuhunkin yksittyiseen saakka ja lainsäädäntökuntaan sekä waikeuttaa muutosjen yleisessä mieliteessä ja lainsäädännössä, kun on kysymys eläimistä.

Nootan vähän sitä huntua, joka vielä monelta jalaa eläinten kärke-
mykset ja sen säälimättömyyden, jolla
niitä kohdellaan.

Oleisin ja tavallisin eläinrääk-
tyksen muoto on eläinten nälissään
pitäminen.

Luulisi ettei eläimiä enään pidetä
nälissään, luulisi että lisääntynyt
kansansivistys ja maanviljelyn
suuri edistyminen viimeisinä vuosi-
kymmeninä on poistanut tuon tavan.
Esimerkin voiman, terveen järjen ja
tavallisen ymmärryksen pitäisi jo kiel-
tää kaiken, joka on taloudellisessa ja
siiveellisessä katsannossa niin hyljät-
tävää, kuin eläinten nälissään pitä-
minen. Ja kuitenkaan ei asianlaita
ole sellainen. Usein tapaa vielä

maaseuduilla tuon vanhastaan tunnetun wieraan, jolla on monta nimeä: „rehun puute“, „nälkäsyöttö“ j. n. e.; vielä kärsiwät vuosi vuodelta sadat, jopa tuhannetkin kotieläimet näläntuskia meidän „walistuneessa“ ja „kristillisessä“ maassamme. Sitä walitetaan ja epäkoh-
taa koetetaan korjata, kun tila tulee liian arweluttawaksi; viime hädässä ryhdytään teurastamiseen. Mutta siinäpä onkin kaikki.

Rauhistuttawia kuuja tässä suhteessa voidaan tuoda näkemyin. Sydäntä wihlowat nämä kuwat kärsiwällisesti kärsiwistä kotieläimistä, joitten sisuissa riehuu kalwaawa ja näännyttävä nälkä, eli jotka — kuten toisinaan tapahtuu — menehtyvät

ja kuolewat nälän tuskista. Kaikki sellainen osoittaa ymmärtämättömyyttä, raakuutta, julmuutta ja barbaris-
maisuutta, jommoista tuskin voi us-
koa löytyvän kristillisessä maassa
loppupuolella yhdeksättätoista wuosi-
sataa — jäädyllisyyden wuosisataa.

Eläinten kiusaamista nälällä har-
joitetaan vielä josseenkin useissa pai-
koissa. Jos kewät on vähän kyl-
mempi kuin tavallisesti eli tulee pari
wiikkoa myöhemmin kuin on odotettu,
saapi tilaisuuden tutustua epäkohtiin
eläinten hoidossamme. Olen nähnyt
hewosia ajettawan ulos kynnärän
paksumiseen lumpeen etsimään itselleen
pensaitten ja puitten keskeltä rawin-
toa, jota he huoneella eivät voi saa-
da. Olen nähnyt lehmien kuljeske-

lewan lumifinosten keskellä etjiskel-
 len laihaa ravintoa, jota penjaat ja
 kanerwapälsket tarjoavat, ja illalla
 odottaa heitä kotona tyhjä pöytä ja
 onnellisimmassa tapauksessa vähän
 kanerwia ja lesejuomaa. Olen näh-
 nyt kuolleita lampaita tien varjilla
 ja ojien partailla — laihtuneina
 melkein läpinäkyviksi, ovat ne kai
 viimein kaatuneet ja nukahtaneet eli
 oikeammin nääntyneet — kuolema on
 lopettanut niiden tuskat. Olen kuul-
 lut puhuttavan lehmistä, jotka ei-
 wät enään jaksaneet nousta ylös par-
 ressaan, j. n. e.

Kertomuksessaan tarkastusmatkas-
 ta Nordlandissa 1876 kirjoittaa ag-
 ronomi Löwdal muun muassa: „Gräs-
 mies, jolla oli ainoastaan yksi lehmä,

härkä ja kymmenen lammasta, oli ollut ilman heinittä aina helmikuun lopusta saakka ja hänen nautettansa oli vielä sen lisäksi niin huono, että sade ja lumi voi tunkeutua sijään kaikkialta, ja eläimet olivat hukkumaisillaan likaan. Ei ollut karvaa eikä villaa eläinrauffain laihoiissa ruumiissa. Eräässä toisessa nautassa tapasin niin laihtuneen ja kurjassa tilassa olevan lehmän, ettei se jaksanut nousta ylös. Tässä asemassa oli se maannut kuusi viikkoa ja oli juur'ikään poikunut. Tutkiesani eläintä huomasin, ettei se enään koskaan voi tointua. Molemmat etujalat olivat puoleksi mädänneet mahaamisesta huonossa parressa. Eläin ei voinut enään nauttia muuta ruo-

kaa kuin mitä sen suuhun kaadettiin; ja heiniäkään ei ollut kahtena viime kuukautena ollut".

Agronomi Rjaekstad kuvas kotieläinten tilaa Trondhjemissa w. 1881 hyvin synkillä wäreillä. Hän sanoo muun muassa: „Ulkona saarilla, jossa oli vähemmän lunta ja maa osaksi oli paljaana (se oli huhtikuussa) näkyi laihoja lehmiä ja lampaita kahlaawan lumesa, päästäkseen paljaalle paikalle ja etsiäkseen sieltä ravinnokseen kiihtunutta kanermaa. Vaikka tällainen elantotapa useitten mielestä näyttääkin olevan kohtuullisinta laatua, on näitten eläinten elämä kuitenkin sangen kadehdittawa, verrattuna heidän sisariensa elämään toisissa paikoissa, jossa lunta oli pak-

summaſti eikä kanerwaa ollut ſaatawiſſa. Siellä yksi ja toinen lumes-
ta kohoawa penſas oli maali, johon
eläimet pyrkivät retkellään tyynärän
paſſuiſeſſa lumesſa.

Myöskin wirtakuntain pitäiſi, mi-
ſä heidän ſopii, koettaa ſaattaa ſel-
wäſſi, että nälkäjärjeſtelmä taitiſſa
ſuhteiſſa on hyljättävä.

Kun huolimattomuus käypi niin
pitkälle että häpeälliſeſti eläinrää-
känſtä moittimatta ſallitaan harjoit-
taa, kun eläinraukat kytketään ſei-
nään järjeſtykſellieſti laihdutettawiſſi
pitemmän ajan kulueſſa, ja kun riip-
puu pari wiikkoa aikaiſemmasta tai
myöhäiſemmäſtä ſewäimen tuloſta,
pelaſtaako ſewätaurinko eläinraukat
wai täntyykö niiden kuolla nälkään, niin

silloin on todellakin aika lain mahtisanoilla tulla tuhansille eläinraukoille avuksi. Sillä surullista on, että maa kuin meidän sallii niin hirvittävää eläinräökkäystä“.

Gräs Länsi-Norjan etewimmistä maanviljelys-asiamiehistä kirjoittaa kirjassaan „Kertomuksia kotieläinten hoidosta Vestlandissa“ muun muassa seuraavaa: „Kantaseuduiissa kasvatetut hewokset ovat pieniä ja surkastuneita täydellisen wälinpitämättömyyden tähden siitoseläinten valitsemisessa sekä nälillään pidon ja surjan hoidon tähden. Huonoin on niiden tila epäilemättä Romsdalin ja Pohjois-Bergenhusin lääneissä. Eläimet näissä seuduin eivät ainoastaan ole huonompia mitä nähdä woi, vaan

ne ovat sitäpaitſi niiden kaikissa ſuh-
teissa kurlain olojen tähden, joissa
niiden on eläminen, jääneet niin pie-
niſſi ja ſurkaſtuneikſi, että niitä tuſ-
ſin minkäänlaisella hoidolla voi ſaada
johonkin määrään tuottawikſi. Huo-
limatta wuosi wuodelta ſäännöllieſti
kewätpuoleen tapahtumaſta rehunpuut-
teelta ei koſkaan edes ajatellaakaan
eläinten luvun wähentämistä. Gotta
woitaiſiin auttaa rehunpuutetta pi-
detään ſitäwaſtoin eläimiä ulkona,
joko koko talwen — miſſä lumeu
wähyyſ ſen ſallii, kuten rantafeuduiſſa
— tai ainakin kewätpuoleen, ruokana
on pääſiaallieſti haura, ſara tai ka-
nerwa, ja paikka miſſä on wähän-
kään wiheriää ruohoa jyrſitään ihan
muſtalle mullalle. On toſiaanſin ſur-

keaa nähdä näitten melkein paljain
luurangoiksi laihuneitten pitkäar-
waisten ja lifaisten elukain kuljes-
kelewan ympäri ruohoa löytääkseen
— kuitenkään sitä löytämättä.

Woisin yhä jatkaa tällaisten to-
distusten esiintuomista ja asettaa
esiin kuvia, joilla on yhtä illettävän
synkkä väri. Mutta tässä woipi
olla kylliksi nälällä kiusaamisesta.

Tuskin mikään kotieläimistämme
on kuitenkään niin monenlaatuisen e-
länrääffäyksen alaisena kuin hewo-
nen. Tämä uskollinen eläin, joka
työllään meitä niin suuresti hyödyt-
tää, joka wetää auraa ja karhia,
joka kuljettaa niin paljon raskaita
kuormia ja karkin tavoin hyödyttää
meitä, tämä ihmisen uskollinen pal-

melija jaä tuitenkin färsiä nälän tus-
 fia yhtä hywin kuin lehmät ja lam-
 paatkin. Usein näkee raskaan kuor-
 man eteen valjastettuina hevosia,
 jotka ovat niin laihoja ja nälkäisiä
 että tuskin pystyssä pysyvät. U-
 sein näkee kuorman edessä hevosia,
 joitten selkää silat ovat pahasti ha-
 kanneet. Silat koskewat ihan awo-
 naiseen, veriseen haawaan. Suomat-
 takoon wain mitä tuskia wähiinkin
 awonaisen haawan kosketteleminen
 tuottaa — niin pitäisi woida käsit-
 tää mitä kauheita tuskia hevonon
 färjii kun kokonainen juuri kuorma
 painaa awonaista kulumahaawaa.
 Mutta julmuus menee usein vielä
 pitemmällekin. Laihan hevosien on
 waikea wetää raskaasta kuormaa, jonka

eteen se on valjastettu; paino awo-
 naiheen haawaan tuottaa hänelle ja-
 nomattomia tuskia; hän ei jaksu we-
 tää tarpeeksi lujasti. Silloin wiu-
 huu ruoska ja jattuu uskollisen eläi-
 men arimpiin paikkoihin; hänen täy-
 tyy ottaa asiaksi, hänen herransa —
 hänen räätääljensä — tietää kyllä,
 kuinka hän saa hänet kulkemaan. Eli
 hewonen on esim. loukannut jalkansa
 tai ontuu. Jokainen askel kipeällä
 jalalla tuottaa silloin tuskaa. He-
 wonen nilkuttaa kuitenkin eteenpäin
 niin hywin kuin voi. Mutta wau-
 nuissa eli rattailla istuu hänen her-
 ransa — hänen kiusaajansa. Häntä
 ei ollenkaan liikuta hewosen tuskat;
 usein on hän humalassakin. Matka
 ei kulu tarpeeksi nopeasti hänen mie-

lestään. Yksi ruoskan läimäys, vielä yksi ja taas yksi — joukko kirouksia ja manauksia, muutamia ruoskaniskuja, ja ontuvan hewosen nähdään riwakaasti juoksewan. Mutta nähdään myöskin kuinka se joka askeleella arastelee kipeää jalkaansa.

Eikö mylläin kärkevien eläinten jokainen hiljainen huokaus ole syystös heidän herraansa ihmistä vastaan? Mikäara tuomio on kohtaawa niitä, jotka eivät osoita armeliaisuutta!

Mutta ei ainoastaan suoranaishella raakuudella ja julmuudella saateta hewoselle juuria kärkeimyksiä. Sellaista voi tapahtua ajattelemattomuudestakin. Kuinka usein nähdään, warsinakin kaupungeissa, että tullaan ajaen wesiäärjällä hewosella, pysäy-

tetään aukealle paikalle, sidotaan he-
wonen jalasta kiinni suitsenohjalla ja
mennään matkoihinsa. Voipi olla
myrsky ja räntäsade. Märkä he-
wonen seisoo ilman lointa, ilman suojaa
ja voimatta liikkuakaan. Sen isäntä
on pois ja puoli tuntia, tunnin, jopa
pitemmänkin ajan. Kylmä pääsee
voitolle; eläinraukka vapisee ja vä-
riilee niin, että se tuskin voi pysyä
pystyssä — äskén oltuaan niin
hiesjä. Mikä waiwa eläimelle! Ja
kuinka usein saapi se tällä tavoin
waarallisia tauteja!

Jokapäiväisessä hoidossakin näh-
dään kotieläimillä usein olewan kär-
simyksiä. Usein on se „hoito“, joka
niille annetaan, sanomattoman kurja.
Hywin usein nähdään lehmien ja he-

wosten talwella olewan suljettuina
 pimeihin huoneisiin. Se on niille
 tietysti suuri kärsimys. Ne ovat
 yhtähywin kuin mekin luodut walossa
 elämään ja tuntevat siis jaman kai-
 puun kuin mekin, kun se heiltä riis-
 tetään. Kuinka usein ovat ne huo-
 neet, joissa eläimet talwella ovat,
 awonaisia ja kylmiä? Kuinka usein
 näemme partten olewan niin ahtaita
 ja sopimattomia, että eläimen on mel-
 kein mahdoton siinä maata! Min-
 kähänlaisia lepoa saa eläin tällä ta-
 woin ja kuinka se mahtanee siitä
 kärsiä? Eikö eläinten usein nähdä
 olewan siivottomuuden ja lian peit-
 täminä? Mahka on tawallaan osa
 eläimen hengityselimistä; sen kautta
 tapahtuu alituinen hiestyminen. Jos

lika sulkee nahän huokoset, niin na-
 han hengitystoimi keskeytyy, eläin tu-
 lee kipeäksi ja menehtyy huonosti.
 Että se tuottaa eläimelle kärsimystä,
 on itsestään selvä. Eikö usein näh-
 dä varsinkin sikojen, mutta myöskin
 lampaiden polviin saakka kahlaawan
 jassia? Ja samassa liassa pitää
 niiden maatakin. Usein nähdään leh-
 mienkin partten olevan niin kos-
 teita, että ne ovat kaiken muun
 kuin eläinten matuupaikein näköisiä.
 Ajatellaapa vain mitä kärsimyksiä
 tämä saattaa eläimille! Ja kuinka
 usein on ilma talleissa, joissa eläi-
 met oleskelewat, epäterweellinen ja
 pilaantunut ilman vaihdon puutteen
 tähden. On selvä, että tämän täy-
 tyy wahingoittaa eläimen terweyttä.

Jos nyt terveet eläimet kärsivät sellaisesta kohtelusta, niin kuinkahan paljon enemmän kärsivät silloin sairaat eläimet välinpitämättömästä ja huolettomasta hoidosta. Välistä saattaa sellainen kohtelu olla suorastaan julmaa. Usein saavat hewokset awonaisine silain hakkaamine haawoineen olla miikkoja jopa kuukausiakin ilman että minikäänlaisiin toimiin ryhtytään haawain parantamiseksi. Ohwaan ferta toijensa perästä pannaan silat aiwan awonaiisten haawain kohdalle. Muuta eläimiä kohdellaan yhtä julmasti. Näin kerran lehmän, jonka koko kurkku ja faula oli kauheasti ajettunut; kaikilla oli ajotkia, joista märkä juoksi. Lehmä ei luonnollisesti woinut mitään syödä, waan sitä

elätettiin weteen sekoitetulla hienoksi jauhetulla ruo'alla. Tällä tavoin se oli saanut olla 6 à 8 wiiikko, ilman että lääkärin apua haettiin. Emläin oli kauheasti laihtunut, ja oli todellakin surullista nähdä sen kurjaa tilaa. Kuinkahan suuria kärsimyksiä lienee eläinparha kärsinyttyään, ennenkuin oli niin pitkälle tullut!

Kuljetettaissa kesälaitumille ja markkinapaikoille sekä sieltä jälleen kotiin, täytyy eläinten usein kärsiä julmaa rääkkäystä. En tahdo puhuaakaan siitä mitä eläimet kärsivät merimatkoilla, kun eivät ole niihin tottuneet, tai kun niitä kootaan suuriin laumoihin, eivätkä saa kyllin ruokaa.

Wasikatkin saawat kärsiä julmia

tusfia, kun niitä kuljetetaan markkinapaikoille ja sieltä pois. Ajatellaan vaan wälikä, jalat yhteen sidottuina, saawan maata täriseillä rattailta yhtämittaa 3—4—5 tuntia!

Teuraştırtaesjakin saawat eläimet usein karsiä suuria ja tarpeettomia julmuuksia. Usein teuraştırawat eläimiä tottumattomat henkilöt, jotka wastoin tahtoon paljaasta tietämättömyydestä ja kykenemättömyydestä pidentävät eläimen kuolemantusfia. Usein näyttää se tapa, jolla teuraştirus toimitetaan, suorastaan tarkoittawan eläimen rääkkäämistä. Useinmiten ei sitä saateta tainnoksiiin, vaan se pistetään ja saapi suoraan sanoen kuolla werenwuodatuksesta. Piisaroit-

tain, käyttääkseni sitä lausepartta, juoksee henki eläimestä, jolla vielä on täysi tieto ja tunto ja josta kuolee vasta silloin kun veri lakkaa juoksemasta.

Toisinaan eläin kyllä saatetaan tainnoksiin, mutta sen sijaan että äkinäisellä pistolla rintaan tai kaulaan saatettaisiin veri kiireesti juoksemaan eläimen tiedotonna ollessa, piirrellään ja leikellään kaulaa, jotta löydetäisiin kaulasuonet. Silloin herää eläin tainnoksesta ja veri juoksee kiviin eläimen ollessa täydellä tajunnalla. Kuinka tarpeettomia tuskia saatetaan eläimelle tällä tavoin! Parasta on kaikesta tapauksissa käyttää teurastusnaamaria, joita nykyään on myytävänä jo-

seenkin halpaan hintaan. Tämän avulla woipi harjaantumattomampikin sekä helposti että äkkiä saattaa eläimen tainnoksiin ennen pistämistä.

Liikuttawaa on ajatella kuinka monen eläimen elin aika on pelkkää rääkkäystä: huono hoito sen kaswaessa, nälällä kiusaamista, rääkkäystä koko elin aikana ja sitte wihdoin tarpeettomia tuskia teurastettaessa — tarpeettomia julmia fuolemantuksia! Eläinraukat saawat tosiaankin tuntea ihmisen tähden luontoa kohdannutta kirosta runsaassa määrässä — ihmisen kautta.

Raikki, jotka tuntewat sääliä eläimiä kohtaan, kiireesti muodostakoot yhdistyksiä, jotka koettawat parantaa myöskin kumppaniemme tilaa. Wä-

häißen vuosimakšun makšettuaan woipi kuka tahansa päästä eläinsuojeluseyhdistykšsen jäsenekši. Ja kuinka wäähä arwoiselta sellainen askel näyttäneekin, saa se kuitenkin suuren merkitykšsen, kun monet sen tekewät. Sillä tällaişet yehdistykšet woivat toiwoa jotakin aikaan saawanşa ainoastaan silloin, kun ne esiintywät niin monen mies- ja naisjäsenen nimeşşä kuin suinkin.

Wiipurin eläinsuojelus- yhtiöstä.

Tämä perustettiin täällä vuonna 1876, jolloin sen säännöt vahvistettiin. Niiden mukaan on yhtiön tarkoitus: yleensä edistää eläinten sääliwäistä ja lempeää kohtelemista, sekä erityisesti vastustaa eläin-räätästä. Tarkeimmat määräykset ovat luettawina säännöissä, jotka jo ko suomen-, ruotsin- tai wenäjänkielisinä ovat tarjona etenkin yhtiön jäseniksi tuleville, jotka rahastoon suorittawat vuosimaksun, mies 4 m. ja nainen 2 markkaa. — Eräät vähävaraiset henkilöt pääsewät puolella näistä vuosimaksuista yhtiön

jäseniksi, ja maksuttakin ne, jotka ovat edistäneet yhtiön asioita ja voivat olla sille erittäin hyödyllisiä. Joka kerrassaan maksaa, mies 40 ja nainen 20 markkaa, on siitä lähtien vapaa vuosimaksuista. Lahjoja yhtiön hyväksi otetaan kiitollisuudella vastaan. Mulla saatiin maksuja useammilta kuin viime vuosina, jolloin osanotto valitettavasti on laimentunut. Moni ei enään ole maksanut vuosimääräänsä, ja se, ken sitä laiminlyöpi 3 vuotta, pidetään yhtiöstä eronneena. Siitä eroitetaan myös jäsen, joka on rikkonut yhtiön sääntöjä vastaan, jotka siis ovat tarkastettavat, että kukaan welvollisuutensa sen suhteen tuntisi.

Kaupungin ajureista olisi useampi

jäseniksi toivottava. Ne ollessaan paljon ulkona voivat usein vierasmiesten kanssa huomata esim. kutka juotta ja raakamaisesti ruoskiwat hevosia ja pakoittawat niitä yli voimiensa ponnistuksiin ja hurjaan juot-suun fuorman kanssa ja ilmanhin, epätaisella tiellä, myötä- ja vastamäkeä; kutka käyttäwät sopimattomia waljaita, jotka eläimille saattawat haawoja tahi muita waiwoja, kutka antawat niiden kärsiä nälkää, janoa y. m. Semmoisesta on etenkin kelpo isäntämiehillä tilaisuus, oikeus ja welvollisuus saattaa edesvastaukseen syyllisiä, jotka useimmiten owat renkejä, waan joskus tylsyjä isäntiäkin, jommoisten ei pitäisi sallittaman olla kauemmin ajossa. Siis näitä n.

f. ismosfikoita täällä onkin. Vuonna 1826 kuuluu ensimmäinen sitainta täällä alkaneen, ja nykyään on jo 209 numeroa. Näistäkin wauria pitäen woipi saada laia vastaan rikkojaa poliisin tahin yhtiön jottokunnan tietoon ja päätettäväksi, jos ja kuinka jhyllinen on rangaitawa. Esim. Turussa kuuluu eläinsuojelusyhtiö 10 markalla joka kerta palstisewan luotettawia tahin todistawia eläinrääkkäyksen ilmiantajia, ja niin woisi ehkä täälläkin saada eräitä, jotka eiwät ilmaisekseen siihen puutu. Moni woiji omalla esimerkillään, sekä asianhaarain mukaan neuwomisella, kehoituksilla ja waroituksilla edistää yhtiön tarkoituksen toteuttamista. Täällä on myös etenkin markkina-

aikoina, yhtiön puolesta palkattu miehiä valvomaan sääntöjen noudattamisesta, ja missä on nähty joko wanhuudesta tai huonosta kohtelusta heikkoja ja waiwaisia hevosia vielä kiusjattawan, siinä on niitä tunnottomilta omistajoiltaan halwalla lunastettu joko tapettawaksi, päästääksensä näitä eluukaparkoja pian kärsimyksestään, tai ravittawiksi ja parannettawiksi, jos mahdollista. — Raadoista on nähta yhtiön hyväksi myöty.

Relirikon aikana pidettiin Bapulan tai myös Linnan sillalla joku mies hevosella auttamassa kuormien wetäjiä yli. Eläinsuojelusyhtiön puolesta on moneen paikkaan ollut kiinnitettynä waroitus: „Älä lyömällä

eli muulla tavalla kiistaa ja waiwaa
 hewosta, lehmää tahti muita kotieläi-
 miä, jos tahdot wälttää laillista e-
 deswastausta", sekä eräät wärsjyt:
 „Älä ruoski hewostasi“.

Saatiin vuosittain waan toista-
 sataa jäsenmaksua. Sääntöjen 2 §:s-
 sä on määrätty, että jokainen yhtiön
 jäsen on welvollinen voimiensa mu-
 kaan edistämään yhtiön tarkoitusta.
 Siihen tarwitaan warojakin palkin-
 noiksi, ostopiikkiin y. m. Jos lisään-
 tymisen sijaan wuotuiset tulot wä-
 hentyvät, niin jäännös ei kauaksi
 riittäisi päätetyn hanffimiseen ja toi-
 mittamiseen siksi, että kansassa ei
 enää luontofappaleita rääkättäisi,
 waan kohdeltäisi hywin. Oleisöltä
 olisi siis suurempi osanotto tarpeen.

Eläinsuojeluyhtiöllä on palkaton Johtokunta. Viime aikoina on useammissa paikoissa näitä yhtiöitä syntynyt, joista Viipurilaisen ei saisi jäädä takapajulle, vaan tuli tämmökin pyrkiä kansalliseksi ja toimeliseksi vielä enemmän.

Sääntöjen 1 §:ssä on myös luettelut pahaksi se, „kun eläimiä tapetaan tavalla semmoisella, joka turhanpäiten lisää niiden tuskia“. Dimyös alusta alkaen kysymys sellaisen naamarin hankkimisesta teurastetavalle karjalle, että se estäisi tätä näkemästä ja vainumasta werta, sekä huomaamasta milloin kuoleman isku aukon kautta sitä kohtaa paikalla, missä elämä kerrassaan siltä kiwutta loppuisi. — Ruotista tuotettiin

naamari, jota joku teurastaja kuului käyttäväksi saaneen, mutta lienee se sitte hävinnyt. Wiipurissa oli semmoinen, Helsingin eläinsuojelusseuran toimesta, nähtävänä.

Myöskin olisi teurastarjaa ajawien julma menettely sitä kohtaan kiellettävä ja poistettava. Wähänpä joku yksityinen sille kaikelle mahtaa, jos ei tule myötäväikutusta useammalta, ei ainoasti eläinsuojeluyhtiön jäseniltä, joilla tosin olisi enemmän valtaa siihen, waan muiltakin oikein ajattelewilta ihmisiltä, jotka sen vooksi yhtiöön liittyisivät. Ulkomailla ilmestyy erinäisiä eläinsuojelus-sanomalehtiä. — Esim. Saksassa on ajureilla pitkäsiimaiset piiskat, joilla tavallisesti waan pamauttavat ilmaa,

siten muistuttaen hewoista nopeam-
 paan juoksuun, joka harvoin kiihtyy
 semmoiseen wauhtiin kuin usein meillä.
 Joensuussa ilmestyi muutamia wuo-
 sia sitte kirjanen nimellä: „Ei ol-
 lenkaan piiskaa“, kertoen kuinka aju-
 rijoukko Englannissa päätti hyljätä
 sen käyttämisen — ja onnistui siinä.
 Surkealta kuuluu ja näyttää monesti
 meillä, miten tuimasti joku ilkeä ta-
 hieletön mies ta-
 hi poika läimäyttää
 ihmistuntoakin koskewasti hewosta,
 ja pakoittaa tätä turhan kowaan
 kyytiin ylös- ja alasmäkeä. M-
 oitittawaan käytökseen tässä suhteessa
 ei saisi olla syynä huono hewoinen,
 joka ennen olisi waihde-
 ttawa pois,
 ta-
 hi pidettävä enemmän wetäjänä
 kuin juoksijana. Jos-
 kifoista moni on

hywäkki tunnettu, nöyrä ja siivo mies, joka hywästi hoitaa ja kohtelee he-
woista, jolle myös olisi suotawa le-
popäivän rauhaa, niinkuin joku kii-
tettävästi tekeekin. Toisinaan ovat
ajawaiset syynä hewoisen liika rasi-
tukseen, milloin niitä istahtaa aiwan
monta ajopeliin, ja waatiwat kowaa
ajoa, kun ainakin wastamäessä voi-
siwat itsekkin käydä, ja sillä helpot-
taa hewojen kulkua. Maalaisiakin
wastaan olisi wälin muistutus siitä
paikallansa. Milloin joku kutsuu tahi
wiittaa n. k. iswossikkaa, silloin monta
kilwan pyrkii esille, waan olisi mie-
luummin se heistä otettava, joka ei
piiskaa käyttänyt, waiikka toinen sen ku-
rilla pääsikin ensimmäiseksi. Numerot
woisiwat olla kiiltowärisiä, joten ne nä-

kyisiwät ehtä pimeälläkin. Toiwottawa olisi että useammalla löytyisi muita töitä ja ansioita, ett'ei niitä kowin monta pyyisi ajurina tahi niinkuin niitä täällä wenäläisellä nimityksellä sanotaan is-
 wossikkana, joina ei luulisi monen enää kannattawan olla, kun näkee niitä öin ja päiwin tuntikausin kaduilla kowankin sään alla odottawan kyydittäwiä. Talwella olisi kunkin hevosien peitteeksi pidettävä loimi kerralla. Suuraudat woisiwat olla peitettyt hienolla nahalla, ett'eivät ne pakkasella turmelisi hevosien suuta. Niin kuulin Ruotsissa pidettävän.

Nuorijosta, joka kansakouluisissakin tietoja ja taitoja saapi oppia, mielimme isänmaalle hyödyllisiä kansalaisia. Lapsuudessa woivat he jo

kuulua kewät-yhtiöön, jolle on toimit-
 mittanut oman kirjjan tarkoittawa
 pikku lintujenfin suojelusta mainio
 lasten ystävä Waltioneuvos J. To-
 pelius. Sitte oli eräs Wilma Hä-
 meenlinnasta toimittanut kirjaisen:
 „Shmiset ja pikkulinnut“, josta olisi
 uusi painos toivottawa. Kirjainen:
 „Meidän welvollisuutemme eläimiä
 kohtaan“, kirjoittanut S. Hirwonen,
 maksaa 20 penniä. Tampereella il-
 mestyi hrojen E. Hagelberg & K:n
 kustantama 22 sivuinen wihko:
 Kuinka eläin-suojelustyösyymystä esitel-
 tiin Runabyyn kansakoulussa“, kirj.
 L. L. Laurén, ja waan 10 pennin
 hinnasta. Entuudesta löytyy kirja:
 „Kuontokappalten kowasta menettä-
 misestä waroitus, annettu nuorukai-

sille Th. Bauer'ilta, suom. R. R. Wiwolin. — Raamatun lauseet tästäkin asiasta ovat muistettavat, esim. Wanhurskas armahtaa juh-
taansa, mutta jumalattoman sydän on armoton. Sananl. 12: 10.

Täällä kerran pidetyistä esitelmästä on seuraava ote: „Meillä kuusi kirkkailija Jaakko Juteini oli luonteeltaan hyvänsävyinen, ystävällinen ja enintään aina leifillijellä tuulella, mutta ei hän sentään mikään hentomielinen mies ollut, eikä aiwan vaatimattomakaan. Kyllä hän julmistuakin osasi ja silloin kyllä oli leikki kaukana. Sitä nähtiin esim. noin kelimäiden aikoina hänen kävelyillä ollessaan. Wiipurin puolelaine on aina ollut kauhea mies we-

dättämään juhallaan ylen suuria
 kuormia ja tämän kaupungin mäki-
 sellä suurella kadulla sinä suurena
 rahtikuormien wetoaikana nähtiin sen
 johdosta päivittäin ilkeää eläinten
 rääkkäystä, kun juhdat eivät jaksaneet.
 Kun Zuteini sattui paikalle
 semmoiseen kohtaukseen, — ja hän
 sattui useastikin — niin kävi kuor-
 mamiehelle itselleenkin pahoin: wan-
 han-aikajella isällisyydellä hän silloin
 teki kuormamiehen tuttavaksi paksun
 käwely-keppinsä kanssa, ja mitä ku-
 fin kullonkin siitä saavasta sai, piti
 sen hywänänsä, kun oli saanut niin
 käytännöllistä ojennusta Jaakko Zu-
 teinin kädestä. Tohtori Zuteini sini-
 harmaassa kaprofissaan ja paksun
 käwely-keppinsä kanssa oli siihen ai-

kaan Wiipurissa tunnettu eläinten suojelusseura. Hän eli Wiipurissa vuodesta 1813 vuoteen 1855, jolloin kuoli 74 vuoden ikäisenä.

Osoitteeksi kuinka hellä Guteini oli luontokappaleita kohtaan, niin suuria kuin pieniä, jopa hyönteisillekin, saan vielä mainita, erään hänen tapojansa. Eräs minun työseurani asui jonkun aikaa hyöryläisenä Guteinin talossa, ja oli hyvin huwitettu nähdessään kuinka ukko kuumina kesäpäivinä huoneessaan petteli kärpäsiä. Hän oli asettanut tyhjän sifarilaatikon salinsa seinälle awatulla kannella, josta vihma seinää ja lafee myöten kulki vastapäiseen seinään. Laatikko oli prowianteerattu makeisilla ja kun hän huomasi että laati-

Koska parailleen oli suuret päivälliset, hän silloin toiselta seinältä helitti rihmaa ja kansi putoi kiinni. Sitten hän otti laatikon kaimaloonsa, astusfeli pihalle ja päästi lentoon jos'ainoan wieraan, jonka jälkeen hän jälleen asetti laatikon seinälle.

Miksi tohtori niitä lentoon laskee, ettekä tapa, woiwathan ne sieltä palata takaisin?" muistutti hyyryläinen. „Mitämä niistä joutawista tappa-
maan käyn, onhan niillä tilaa elää tässä maailmassa yhtä hyvin kuin minullakin, mutta pysykööt waan wä-
hän etempänä täältä“, wastasi isäntä.

Hänen runoissaan löytyy myös „Mainio teurastamisesta“, joka alkaa:

„Hölmö täällä huoletoina
 Luojan luonto-kappaleita
 Riisatenkin kuolettaapi;
 Wiisäs, Herran heimolainen,
 Pikaisesti piinatoina
 Hengen heiltä hellittääpi”.

Toinen: „Markkinat” sisältää seuraavaakin:

Juopumus on juuri-mato,
 Onnen osan murtajana,
 Kufistaja tunniankin.
 Vihat, wainot, wiekkaudet
 Haaskailewat, niin kuin halla,
 Siiveyden, sielun laihon.

Katselia lauhistusta,
 Tutkiwainen tunnollansa

Menoa ja menetystä
 Mina markkinain ajoilla.

— — — — —

Katjos, kansa rähişewä,
 Kurja kulkee kahta-käşin
 Niin kuin maassa muurahaişet,
 Mutta mieltä muurahaişen,
 Urwoa ja ahferuutta
 Ompi harwoilla hawaittu.

— — — — —

„Katjos juonta julmuudesşä,
 Tuhmuudesşä tunnotoina
 Kanssa luontofappaleenfin:
 Täällä härjän taluttaja,
 Mies on mullikan mukainen“.

„Tuolla tunnen toisen hölmön
 Julmempana juhdaşensa,
 Näen itse ilkeämmän

Ratšastajan rauhatoina
 Suotta sullivan hewoista.

— — — — —

Luoja ompi lahjoittanut
 Nuuksemme askareissa
 Waeltajan voimallisen,
 Hyvän, hiljaisen hewoisen,
 Joka kyllä käskiänsä
 Woisi myrskätä wihaassa,
 Waan on warsin färsiwäinen,
 Hellä muilta hallittaisija;
 Mutta, niinkuin muukalaiset,
 Tunnottomat turmelewat
 Lainan itse Laupiaalta,
 Riisaillewat, fiduttawat,
 Kannustawat kaiken päivän
 Kuivaneitakin kupeita.
 Wiattomat wikapäiltä
 Saawat färsiä kowuutta,

Rauhattomain raadellesja
 Isän luotuja iäisen,
 Hosuttaisja hewoisia,
 Suotta ruoskien ruwille,
 Liha luista lafastuupi,
 Wäfi waipuupi wäähäsi.
 Juhta, lahja Jumalalta,
 Hepo parha hengästynyt,
 Synnitöinnä sydämessä,
 Kantain synnin seljäsensä,
 Huokaileepi, waan ei huuda
 Koston ankaran kowuutta,
 Mutta Herra, aina hurskas,
 Huomaitseepi huokauksen,
 Se on selwempi sanaakin.

— — — — —
 Voiton halwan wietellesjä
 Miehet julmat mieletöinä
 Turmelewat Luojan luodut

Kilwan ankaran ajolla,
 Kosta ompi kiistan kiiret
 Puoli-hulluille hupainen.

Huokaus Luojaalle hewoisen puolesta:

Hewoisenkin henkiwäisen,
 Ahkywäisen äännetöinä
 Huokaus on koston huuto
 Tuskaisuuden tuottajalle.

Luoja suuri kaiken luonnon!
 Älä lue luodun syyksi
 Huminata huokauksen
 Karioita kantawalta,
 Walitusta warsin suurta
 Siitä synstä syntyneenä,
 Että ompi ehdollista
 Ilkeyttä ihmijellä,

Että hän on elämässsä
 Saanut heron helläsuisen
 Warjana jo waltahansa,
 Jota hän nyt joka lailla
 Rasittaaapi raskahasti.

Moni ruma ruoskimalla,
 Naukumalla piiskan nauhan
 Siltä wäen wäsyttääpi,
 Taikka kalwain kannuksilla,
 Kyljet tyllä puhkaijeeppi.
 Koskas olet onnen tähden,
 Herra! luonut hewoisenkin.
 Rumppanijsi ihmiskunnan,
 Täytä taidon tawaroilla
 Tyhjä kallo tyhmän miehen,
 Joka aiwan joutawasti
 Hewojensa hengen kanssa
 Oman onnen häwittääpi;
 Armollisna anna vielä

Buuttuvalle toinen puoli
 Järjen lahjan jäännöksistä,
 Sydän sytytä hywällä.

Peltomiehet. — — —

Warahin jo waimoinensa
 Huomaitsewat huolen siitä,
 Että elättimet saawat
 Holhousta, hoitamista
 Kufin rauhasa ravinnon;
 Sillä karja kaswawainen
 Onpi oiwa pellon hyöty
 Imettävän isänmaata.
 Keksittyä kelpo karjan
 Hyvän-suonnon suojan alla
 Menestyvät kaswut meillä.
 Wäsymätä wäellänsä
 Hepo hywä, helläsuinen

Apuna on asfareissa,
 Kylwöpellon pehmittääpi,
 Kuljettaapi matkafuormat
 Talon tawaran lisäksi.
 Beltomiehet perheimensä
 Ahferoina joka aika,
 Retkillänsä rehelliinä
 Onnelliset ovat itse,
 Arvon muille antawaiset,
 Wahwa tuki waltakunnan,
 Arvon awaran alaiset.

Jos lapsella on lauhkeutta
 Luojan luomille elosja,
 Niin Luojalla on laupiutta
 Sille tuonelaan tulosja.

Suomi, joka olet juuri,
 Walmis tielle walistuksen,

Järjen valoss'ja vapaana!
 Sytyttele sydämissä
 Tunnon tuli, hyvän juonto,
 Runniaksi kansakunnan;
 Uudistele unhotettu
 Kallis käsky Raikkiwallan
 Laskemahan laupiutta
 Luoksi luontokappaleenkin,
 Laita laki lurjuksille
 Eestämähän ehdon töissä
 Turwattoman tuskaisuutta,
 Kosta kowalla kowuutta.

Valistus on vielä mailla
 Sillä, joka julman lailla
 Joskus täällä joutawasti,
 Miemuitenkin riettahesti
 Luojan luodut runtelee,
 Tunnotoina turmelee.

Älä ruoski hewoistasi.

Herran lempi, kun oil' luonut
Maan, Hän siunattuaan sen
Lahjain kansja, joit' ol' suonut,
Uskoi haltuun ihmisen.

Syödyksemme, huwiksemme
Eläimetkin maan Hän loi
Meille omak' iloksemme
Ballan näiden yli soi.

Luojan kuwa, luonnon herra,
Miten käytät waltasi?
Wiatonta älä jorra:
Senhän kieltää tuntosi.

Woimakkaamman kuuliaisuus
Ruoskallako kostetaan?

Eläinsuojelus-asiaa harrasti Wiipurissa myös ent. palo- ja hamina-mestari J. Stenberg eläisjään wuoteen 1884. Hän piti ajureita pelossa, ett'eivät hänen nähden enää uskaltaneet hevostia lyöä.

Yhdistyksen puolesta oli poliisikomisarius J. Wäänänen viime elinwuosinaan pitämässä waaria siitä, ettei eläimiä pahoin kohdeltaisi, ja hänen kuoltuansa sai eräs Konstaapeli samaa toimekseen palkkiota vastaan. Hän onkin innolla ajanut asiaa, ja vuoden kuluessa haastattanut oikeuteen 11 henkilöä, joista 5 jo on jaoitettu. Markkina-päiwinä on pidetty useampia miehiä yhdistyksen palveluksessa, ja on silloin otettu kaikkiaan 135 piiskaa takavarikkoon,

kuin myös vuoden kuluessa 18 hevoskaafia päästetty maailman pahutta kärkeästä. Myös raamas- ja siipikarjasta on huolta ja tointa pidettävä, sekä kaloistakin, ett'eivät kauppapaikoissa kituisi, vaan saisiwat mahdollisuuden mukaan itsekukin tarpeensa viimeiseen hetkeen.

Terveyslautakunnan poliisi vastaiskijä ottaa tutkiaksensa ja edeswastaukseen saattaaksensa eläinten huonoa kohtelemista, milloin siitä ken hänelle jotain ilmiantaa, tahi johtokunnalle.

Wihdoin tännekin olisi toivottawa gummi-pyöräisiä ajopeliä käytäntöön, jotka hiljaisella kulullaan eivät häiritse ihmisten rauhaa, niinkuin vielä raudoitettut pyörät, jotka eräiden kiwifatujen warsilla asuville owat kiusankappaleina tärinällään.

(SuomennoS).

**Hänen Keisarillisen Majesteettinsa
Korkeassa Nimesä**

Hänen Senatinsa Suomessa

päättöS Kunnallisneumos Carl Alfthan'in, Kollegi-assessorin Johan Gustaf Heinrichius'en, Lääketieteen-tohtori Albert Julius Palmberg'in, Kapteeni Alexander Thesleff'in ja Rehtori Johan Richard Relanderin puolesta Keisarilliseen Senatiin annetusta kirjoituksesta, jossa anoojat alamaisuudessa pyytävät lupaa saada: senSa Wiipurin kaupungissa perustaa eläinsuojelusyhtiön sen mukaan kuin sitä warten yhtiölle tehty ja hyväksytty sääntöin esitelmä osoittaa ja joka esitelmä kuuluu näin:

**Wiipurin Eläinsuojelusyhtiön
Säännöt.**

1 §. Yhtiön tarkoitus on yleensä edistää eläinten sääliwäistä ja leppeää kohtelemista sekä erityisesti wastustaa

niitä eläin-rääffäämistapoja, jotka yleisimmin ovat kansassa juurtuneet.

Semmoisia ovat:

kun eläimiä waiwataan yli voimiensa tahi pakoitetaan ponnistuksiin, jotka eivät niiden luonteelle sowi;

kun wetojuhdille käytetään semmoiset ajokalut, jotka eläimille saattawat haittoja tahi muita waiwoja;

kun annetaan niiden kärkeä nälkää ja janoa, tahi kun eläimiä pahuudesta, huolimattomuudesta, kemytnmielisydestä tahi muulla tawoin, warjinkin tarpeettamalla ruoskimisella rääkätään;

kun niitä tapetaan tawalla semmoisella, joka turhanpäiten lisää niiden tuskia.

2 §. Jokainen yhtiön jäsen on welvollinen voimiensa mukaan edistämään tämän taroituksen toteuttamista;

omalla esimerkillään, sekä asianhaaran mukaan neuwomisella, kehoituksilla ja waroituksilla;

saattamalla yleisön tietoon semmoiset

tapaukset, jotka voivat ihmisissä herättää eläinten säälimistä sekä saada heitä räähkäyksiä inhoamaan;

ilmoittamalla yhtiön johtokunnalle semmoiset tiedot, jotka paikallisten olojen ja muitten asiain mukaan voivat edistää yhtiön tointen warmempaa menestystä;

jos joku eläinten räähkäämisellä rikko voimassa olevaa lakia, tulee yhtiön jäsenen joko itse taikka asianomaiselle poliisille ilmoittamalla saattaa rikkoja sakkoihin edesvastaukseen, taikka ilmoittakoon asian yhtiön johtokunnan lähemmin päätettäväksi;

auttamalla muuten kaikkia yhtiön tarkeitua edistäviä harrastuksia.

3 §. Jokaisella rehellisellä yhteiskunnan jäsenellä on oikeus päästä yhtiöön ja saada kappale yhtiön sääntöjä jota vastaan hän on velvollinen yhtiön kassaan suorittamaan vuotuisen maksun, nainen 2 ja mies 4 markkaa.

11. Mahwaan henkilöille sallittakoon kuitenkin, jos he niin haluavat, päästä yhtiön jäseniksi, kun suorittavat puolen vuosimaksua.

12. Vapaa ehtoisia lahjoja otetaan kiitollisuudella vastaan. Joka kerrassaan maksaa, nainen 20 ja mies 40 markkaa, on siitä lähtien vapaa vuosimaksusta.

13. Wähävaraiset ihmiset, jotka ovat edistäneet yhtiön pyrkimyksiä, ja jotka voivat olla yhtiölle erityisesti hyödylliset, voi johtokunta maksamattomina jäseninä ottaa yhtiöön.

4 §. Jäsen, joka on rikkonut näitä sääntöjä, tahi kolmeen vuoteen ei ole vuosimaksua suorittanut, eroitettakoon yhtiöstä.

5 §. Yhtiön toimia hoitaa johtokunta, jossa on kuusi jäsentä ja kolme warajäsentä.

Tämän johtokunnan, joka keskuudestaan valitsee esimiehen ja waraesimie-

hen sekä määrää sihterin ja kassanhoitajan, valitsee yhtiö kolmeksi vuodeksi, niin että joka vuosi kaksi jäsentä ja yksi varajäsen eroavat, ensimmäisenä kahtena vuotena arwanheitolla, sittemmin vuoron mukaan. Eroava jäsen tahti varajäsen saattaa uudestaan tulla siksi valituksi.

6 §. Johtokunta kokoutuu kerran kuukaudessa ja on päätöswaltainen esimiehen tahti hänen sijaisensa ynnä sen lisäksi kahden jäsenen läsnäollessa. Kokouksesta on kirjoitettava pöytäkirja ja äänien enemmistö päättää asiat, joihin ohessa esimiehen ääni on ratkaiseva.

7 §. Johtokunta pyytäkseen paikallisukselta wirtamiehiltä waltaa semmoisiin toimiin ja määräyksiin, jotka edistävät yhtiön pyrkimyksiä.

8 §. Woidaksensa lähemmin tarkastaa, noudatetaanko eläinten rääkkäämistä vastaan annettuja lakeja ja määräyksiä, käyttäkseen johtokunta warojen mukaan

suurempia tahi pienempiä summia palkinnoiksi milloin poliisimiehille, milloin muille, jotka ovat lailliseen edesvastaukseen saattaneet jonkun tahi joitakuita, jotka ovat rikapääät semmoisiin rikoksiin.

9 § Tilit päätetään kalenterivuoden päättyessä, ja jätetään seuraavalla Tammiukuulla tarkastajille, joiden tulee Helmikuussa laittaa ne takaisin johtokunnalle niillä muistutuksilla, joihin ehkä on syytä ilmentunut.

10 §. Kierren vuodessa Maaliskuussa on pidettävä yleinen warsinainen kokous, johon johtokunta kolme viikkoa sitä ennen ilmoituksilla kaupungin lehdesä kutsuu kaikkiä yhtiön jäseniä.

Mainitusja kokouksessa antaa johtokunta hallinnostansa tilin sekä kertomuksen yhtiön toimesta viimeksi kuluneena vuotena, jonka jälestä valitaan kokousta warten esimies ja käsitellään, paitse muita yhtiön toimiiin koskewia kysymyksiä, seuraawat asiat:

- a) tiliwapaus johtokunnalle,
- b) johtokunnan jäsenten waali,
- c) tilintarkastajain waali.

Jokaisella jäsenellä on oikeus ehdoittaa asiat, joita tahtoo yhteisesti keskustawiksi; mutta semmoisen ehdotuksen johdosta älköön kuitenkaan sillä kertaa mitään päätöstä tehtävä, jos ei ehdotus ole vähintään neljätoista päivää ennen kokousta johtokunnalle annettu ja johtokunta siitä on antanut lausuntonsa.

Kaikki kokouksessa käsiteltäviksi otettawat asiat lueteltaan ilmoituksella, joka kahdeksan päivää ennen kokousta on sanomalehdissä julkaistawa.

11 §. Johtokunta kutsukoon jäsenet tarpeen waatien wäliaikaiseen kokoukseen. Sääntöjen muutosta tarkoittawista kysymyksistä voi kuitenkin ainoastaan vuosikokouksessa päätöstä tehdä.

Annettu Suomen Keisarikunnan Senatin-
Talous-Ojastossa, Helsingissä 9 p. He-
jäkuuta 1876.

Keisarillinen Senati on ottanut tämän asian tutkiaksensa ja on samassa kätsonut hyväksi suostua ei ainoastaan kysymyksessä olevan eläinsuojeluyhtiön perustamiseen, vaan myöskin hyväksyä ja noudattavaksi vahvistaa ylhäällä mainitut samalle yhtiölle esitellyt säännöt, joissa ei siis mitään muutosta saa tapahtua ilman siihen saatua erityistä lupausta. Jota kaikki asianomaiset alamaisuudessa noudattakoot.

Hänen Keisarillisen Majesteettinsa

Korkeassa Nimesä,

Hänen Senatinsa Suomessa:

J. M. NORDENSTAM. H. MOLANDER.

OSCAR NORRMÉN. A. MECHELIN.

W. ZILLIACUS.

C. Estlander.

